

Végigkísérje életüket

Mérő Miklós:

A „gárdonyisok”

Június 26.

A riportot nemcsak érdeklődve, hanem izgatottan olvastam, ugyanis abba a gimnáziumba, a mai Gárdonyiba jártam nyolc éven át, ott érettségiztem a negyvenes évek elején — írja dr. Bán Ervin a fővárosból. — Amikor Egerbe látogatok, örömmel látom, hogy mennyivel nagyobb, kényelmesebb, korszerűbb ez a gimnázium, mint az én diákkoromban volt. Azt is elhiszem, hogy a mai iskolák között rangos helyet foglal el; ám az igazgató nyilatkozatából egyebet is kiolvások. Például azt, ami így summázható: a bukásmentes általános iskola után íme itt a bukásmentes gimnázium. Vagy talán nagyon válogatnak a felvételre jelentkezők között? Ez visszaélés lenne az előnyös helyzettel. Minden tanulót egyéni alkata szerint irányítanak? Ezt nem tudom elhinni, mert ha eltekintünk a magas osztálylétszámtól, akkor is van egy akadály: a jelenlegi szabályok kizárják a differenciálásnak ezt a módját, vagyis azt, hogy a tanuló mindent annyi ideig tanuljon, amennyi neki egyénileg szükséges az ismeret biztos megszerzéséhez, és csak azután haladjon tovább.

Amikor itt tanultam, az iskolának szimfonikus és fúvószenekara is volt. Ma egyik sincs. A riportban énekkart sem említenek. Tanárként állítom, hogy ezzel rendkívüli in-

Népszavak
44. sz. 165. n. B.p.
1986. július 19., szombat

VÉLEMÉNYE

tenzitású nevelési eszköz hiányzik. Az én egykori iskolám a korabeli közoktatás súlyos hibái, eltévelyedései ellenére olyan értékeket adott, amelyeket őrzök ma is. Vajon a mai Gárdonyi végig tudja-e így kísérni volt diákjai életét?